

Het Richten van God

door A.E. Knoch

*Een vertaling van:
The Judgments of God — by A.E. Knoch
Part of:
The Problem of Evil and the Judgments of God*

zal hebben in die dag? Hoe gezegend is het voor degenen in verlichte landen die werkelijk Gods genade en Christus' redding accepteren! Als ze dat niet deden, zouden ze in een veel grotere mate aansprakelijk zijn dan de heiden. En werpt dit niet eveneens wat licht op het lot van zuigelingen en kinderen? Het is niet uit te drukken hoeveel dragelijker het voor hen zal zijn dan voor de meer volwassen mensen van het ras!

A.E. Knoch

Vertaling van:
What is Judgment?

Hoofdstuk 22 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*

De zwaarte van het richten zal grotendeels afhangen van de passende gelegenheid. Dezelfde zonde zal op de ene mens zware bezoeken en op de andere lichte correctie doen neerdalen. Allen zullen het erover eens zijn dat het niet rechtvaardig is om zonder onderscheid te straffen. Degenen die tegen beter weten in zondigen tegen licht zijn vele malen meer aansprakelijk dan degenen die falen vanwege een gebrek aan licht en inzicht. De meeste mensen stellen zich voor dat, van alle steden, Sodom een van de ergste was, vandaar dat de burgers ervan de zwaarste straffen in het richten zullen ondergaan. En het is erg waarschijnlijk dat, in de tijd van onze Heer, de steden aan wie Hij Zijn herauten zond, zichzelf als de meest rechtvaardige van de hele mensheid beschouwden, zodat hun correctie, indien al aanwezig, erg mild zou zijn. Onze Heer draaide dit om in het geval van hen die zijn herauten niet ontvingen. Hij zei dat het in die dag voor Sodom *draaglijker* zou zijn dan voor die stad (Luk. 10:10-12)! Gaat het dan te ver om hieruit af te leiden dat het draaglijker zal zijn voor de “heidenen” dan voor het “Christendom”? Ik ben hiervan overtuigd. Daaruit volgt dat, als het doel van ons evangelie is om mensen uit lijden te redden, er thuis meer behoefte aan is dan in het buitenland.

Daarenboven, Tirus en Sidon, zo wordt ons verteld, zouden zich, zittend in zak en as, hebben bekeerd indien zij dezelfde vertoning van kracht in hun midden hadden gehad als Chorazin en Bethsaïda en Capernaüm, Zijn eigen stad (Luk. 10:13-15). Is het dan terecht hen op voet van gelijkheid te behandelen? Wat een aanklacht tegen hen die in naam het volk van Jahweh zijn! Chorazin, Bethsaïda en Capernaüm waren niet onder de steden die weigerden zijn herauten te ontvangen. Hij deed vele wonderen in hun midden. Maar de verachte steden van de naties zullen milder worden behandeld dan deze. Keert dit niet onze traditionele gedachten om over de plaats die de “heidenen”

Er is een aspect van de theologische doctrine van de menselijke verantwoordelijkheid¹ dat, evenals die van de vrije wil², in een directe tegenspraak met de godheid van God is. Het ontkent de grote kloof tussen de Schepper en het scepseel, de Pottenbakker en het klei, de machtige Vormer en Zijn handwerk. Het veronderstelt een onafhankelijkheid van God die de mens verheft terwijl het tezelfdertijd zijn Maker degradeert. De eerbied voor dit onschriftuurlijke leerstuk is zo groot, dat het de toetssteen is geworden tot het testen van de waarheid. Een bewering behoeft slechts voorbij lijken te gaan aan de verantwoordelijkheid van de scepseelen of dit aan de kant lijken te schuiven, en ze wordt afgewezen, zelfs als deze duidelijk in de Schriften wordt vermeld. Het is één van de basiselementen van de menselijke religie geworden waardoor Gods Woord onwerkzaam wordt gemaakt. Het zou nooit moeten worden verward met rekenschap.

De Schriften verwijzen niet direct naar dit onderwerp. De uitdrukking komt in het geheel niet voor in de gewone Engelse versies. Evenmin bestaat er een term voor in de grondtekst, noch in de Hebreeuwse, noch in de Griekse Schriften. Vandaar dat we er zeker van mogen zijn dat we ons buiten het kader van de goddelijke onthulling bevinden wanneer we dit gebruiken of voorstellen als een probleem. Het toont dat onze gedachten niet Gods gedachten zijn. We zouden ons liever van deze filosofie moeten ontdoen dan zo'n begrip aan Gods onthulling proberen op te dringen. Zeker, er zijn elementen in het woord “verantwoordelijkheid” die schriftuurlijk zijn, maar er zijn andere die dat niet zijn, en we kunnen deze niet onderscheiden tenzij we dit

¹ *responsibility*

² zie hoofdstuk 13 van: Het Probleem van het Kwaad

begrip ten gunste van gezonde schriftuurlijke uitdrukkingen loslaten. Het is alleen omdat de theologie de waarheid betreffende Gods richten heeft geperverteerd en Zijn godheid afwijst, dat zij noodzakelijkerwijs moet terug vallen op een verantwoordelijkheid in 's mensen relaties met God.

Het is niet mijn eigen wens om dit artikel te schrijven, daar het geen schriftuurlijk onderwerp is, maar mijn vrienden zijn erg betrokken bij deze zaak, en sommigen van hen hebben op een verheldering aangedrongen. Bovendien struikelen velen die onze uiteenzettingen lezen over het feit dat we zo weinig aandacht aan de menselijke “verantwoordelijkheid” schenken, wat zich, zo wordt ons verzekerd, achter al Gods handelingen moet bevinden. Het idee lijkt te zijn dat de zondaar een beschuldigde is en God als een menselijke rechter is, die alleen diegenen mag straffen die voldoende volwassenheid hebben bereikt om hun misdaden te beseffen en voor wie het binnen hun vermogen lag om anders te doen als ze dat wilden—kort gezegd, alleen hen die onafhankelijk van God zijn, en goed of slecht kunnen doen zoals het hun uitkomt.

Het moet van begin af aan duidelijk zijn dat we hier slechts in de betrekkingen tussen God en Zijn schepselen geïnteresseerd zijn en niet in die tussen mensen onderling. Wat ik zeg moet niet worden toegepast op de sociale en politieke relaties die in de mensheid bestaan. Ik wens niet de “verantwoordelijkheid” van ouders, of van regeerders te ontkennen of van een ieder die een plicht te vervullen heeft tegenover een medemens, en iedereen, gelovige of ongelovige, aan wie iets is toevertrouwd, moet rekenschap geven aan God. De verwarring van gedachten over dit onderwerp is grotendeels te wijten aan het gebrek aan onderscheid tussen onze relaties met God en die met schepselen als wijzelf. Door af te leiden en te redeneren wordt het menselijke op het goddelijke overgedragen, omdat mensen geen juist idee hebben van de waardering die de Godheid verschuldigd is.

De reden waarom ik liever niet over dit onderwerp schrijf is

tijdsperiode zal zijn. Davids straf was weliswaar erg zwaar, want zeventigduizend stierven er voor hun tijd. Maar het bereikte zijn doel. De koning was door Satan geprikkeld om Israël te tellen. Dit liet zien dat David vertrouwde op aantallen, niet op God. Hij leunde op mensen, niet op Jahweh. Daarom werd een groot deel van zijn legerschaar van hem weggenomen, en David werd ertoe bewogen de tempel op de berg Moria voor te bereiden, waar Jahweh's eredienst gedurende de regeringen van de rest van de koningen van Israël werd uitgevoerd. Satan werd verslagen en God verheerlijkt, en David teruggeroepen om in Hem alleen te vertrouwen. God werd voor een groot gedeelte zijn Alles.

Vanuit de beschrijving van andere gerichten van onze Heer kunnen we ons een idee vormen van wat Hij als de recht(vaardig)e procedure beschouwt. Tegen Zijn discipelen zei Hij dat een slaaf die de wil van zijn heer *weet*, en deze toch negeert, vele slagen zal hebben. Maar iemand die dat niet weet zelfs indien hij slagen verdient, zal er weinig ontvangen. Daarna legde Hij een regel neer welke waarschijnlijk ook bij de grote witte troon zal gelden: Wat betreft een ieder aan wie veel werd gegeven, van hem zal veel worden gevraagd, en aan wie men veel heeft toevertrouwd, van hem zal men overvloediger eisen (Luk. 12:47-48). Dit heeft een direct verband met de zaak van kinderen, die praktisch niets weten, en de heiden die onwetend is betreffende Gods Woord en wil. Ik huiver, niet bij het lot van deze klassen, maar bij het vreselijke lot wat hen zal overkomen die diep in Zijn Onthulling hebben gegraven indien ze niet zijn vrijgesteld van gericht door het offer van Christus. Ja, wij, die Zijn wil kennen, en in de uitvoering daarvan zulke mislukkelingen zijn, *wij* zouden waarschijnlijk de meeste slagen ontvangen, en de zwaarste klappen verdienen.

verborgen zonde huisvest, en die niet begint te beseffen hoeveel hij tekortschiet aan Zijn heiligheid? Wanneer we eenmaal zien dat richten de noodzakelijke voorbereiding voor verzoening³ is, zullen we het niet alleen verdragen, of erin berusten, maar zullen we er dankbaar voor zijn en God prijzen voor deze voorziening.

Mensen zenden misdadigers levenslang naar de gevangenis om de samenleving tegen hen te beschermen. God behandelt zondaars in een korte gerichts-periode om hen volmaakt voor te bereiden op de eindeloze verbondenheid met hun medemensen en met Hem. Het doel van Zijn richten is niet om de zondaar kwaad met kwaad te vergelden, en hem voor zijn slechtheid te laten lijden, maar om de hindernissen tot Zijn gemeenschap te corrigeren en te verwijderen. In veel gevallen kan dit zwaar lijden inhouden, maar, wanneer we het vergelijken met de voordelen die eruit voortkomen, worden we herinnerd aan de “lichte” kwellingen van de apostel, die erg zwaar waren, doch hun gewicht verloren wanneer vergeleken met de eonische heerlijkheid waarvan zij de inleiding waren. Trouwens Paulus’ heerlijkheid was beperkt tot de eonen, terwijl de verzoening³ van Gods vijanden bij de voleinding eindeloos zal zijn. De grootste som denkbaar slinkt tot niets wanneer het met oneindigheid wordt vergeleken.

David werd de keuze gegeven tussen te worden gericht door Jahweh of door mensen. Zijn ervaring met beiden leidde hem ertoe ogenblikkelijk te beslissen, en hij riep uit “Laat me in de handen van de Heer vallen, want Zijn barmhartigheden zijn velen. *Maar laat me niet in de handen van mensen vallen.*” Het is leerzaam de alternatieve gerichten op te merken, en in het bijzonder hun lengte. Hij werd de keuze gegeven tussen drie *maanden* vluchten voor zijn tegenstanders, ingehaald door het zwaard van zijn vijanden, of drie *dagen* van het zwaard van de Heer, de pest (1 Kron. 21:13). Overal zien we dat Gods gerichten snel zijn, en snel voorbij zijn, terwijl die van mensen langzaam zijn, de zielestrijd wordt lang uitgerekt. Aldus hebben we alle reden om te denken dat het laatste oordeel een korte

omdat het geen schriftuurlijke basis heeft. Het woord heeft geen equivalent in de goddelijke woordenschat. Als we verlangen Gods gedachten te leren kennen, moeten we Zijn woorden gebruiken, in het bijzonder wanneer het zo’n grote plaats in ons denken wil innemen. Bovendien zal een ontkenning van menselijke verantwoordelijkheid vrijwel zeker een verkeerde indruk geven. Men zal redeneren dat als het schepsel niet verantwoordelijk is, mensen zo veel kunnen zondigen als ze wensen, en rechtspraak en gericht onmogelijk zijn. Jobs vrienden wensten te bewijzen dat Hij “verantwoordelijk” was voor zijn situatie. Dit wordt specifiek aan het begin ontkend, waar we ervan verzekerd worden dat God, via Satan, “verantwoordelijk” was. Maar weinigen hebben tot nog toe deze les geleerd.

De gehele moeilijkheid steunt op een gedeeltelijke ontkenning van Gods godheid. Hij is een Richter (of Rechter), hoewel Hij al het richten aan de Zoon heeft overgedragen. Maar Hij is veel meer dan dat. Een wijze menselijke rechter zou kunnen proberen een schuldige zo te vonnissen dat zijn karakter gecorrigeerd wordt, maar hij kan zijn verleden niet rechtvaardigen. Dat bevindt zich buiten zijn functie en zijn vermogen. Bovendien zou hij, als hij dit zou doen, ook geen ongunstig vonnis meer kunnen vellen. Hij kan immers wel iemand ter dood veroordelen, maar hij kan hem niet tot het leven terugbrengen. Deze dingen kan God alleen doen, en Hij zal dit in de toekomst voor alle mensen doen. God brengt *alle* mensen tot veroordeling. Dit valt buiten het terrein van een menselijke rechter. Ook dit zou rechtsuitoefening in een menselijke rechtbank onmogelijk maken.

Het feit is dat God de Godheid is, en wij Zijn schepselen zijn, en Hij er op uit is ons te zegenen door Zichzelf aan ons te onthullen. Dit kan slechts gedaan worden door het ervaren van kwaad en zonde en gericht. Tenslotte is, in de relatie van de Schepper met het geschapene, Hij alleen “verantwoordelijk”, want Hij maakt ons overeenkomstig Zijn eigen opzet en plan en wij hebben hierin totaal geen keuze of aandeel. Dit is funda-

menteel, maar het zou niet tot basis moeten worden gemaakt van conclusies die tegengesteld aan Zijn onthulling zijn. Het zou gemakkelijk zijn te redeneren, dat in dit geval, aangezien niemand “verantwoordelijk” is, God ook niemand rechtmatig kan veroordelen voor hetgeen ze niet konden vermijden. In feite is over dit onderwerp alle redenatie gedoemd ijdel te zijn, behalve die welke als zijn belangrijkste vooronderstelling de absolute godheid van God heeft, Wiens handelen boven de kritiek van Zijn schepselen staat, Die de onverantwoordelijken kan veroordelen en dat ook doet.

In volkomen tegenstelling met het populaire dogma, wordt de waarheid betreffende de menselijke onverantwoordelijkheid helder uiteengezet in het negende hoofdstuk van Romeinen. Na aanhaling van de zaak van Farao, wordt de conclusie getrokken: “Daaruitvolgend dan, tot degene die Hij wil, is Hij barmhartig, echter ook wie Hij wil, die verhardt hij.” Ziende dat dit volkomen aan de menselijke verantwoordelijkheid voorbij gaat, neemt de apostel deze tegenwerping op: “U zult dan tegen me protesteren, ‘Waarom houdt Hij dan nog steeds schuldig? want wie heeft ooit Zijn bedoeling weerstaan?’” Als het Gods bedoeling is dat een mens Hem tegenwerkt, en Hij verhardt hem om het te doen, kan die mens dan beschuldigd worden? Hij is zeker niet “verantwoordelijk”. Wat zullen we zeggen? De apostel probeert niet eens een antwoord te vinden, want de vraag gaat volkomen voorbij aan het grote feit dat het *God* is die deze dingen doet. Geen mens heeft het recht om dit te vragen. “*O mens! wie ben JIJ wel, die het tegen God opneemt?*” (vergl. Leidse Vert.) Hoewel het voor een mens verkeerd is zulk een pad te bewandelen, is het volkomen rechtvaardig voor God, want Hij verheerlijkt niet alleen Zichzelf erdoor, maar brengt hierdoor ook uiteindelijk zegen aan degene die onrecht lijkt te zijn aangedaan, evenals aan al zijn schepselen.

De rest van deze passage bekrachtigt dit—het grote feit van ’s mensen volkomen onverantwoordelijkheid—door beeldspraken

Ze geloofden dit tot dan toe niet, maar dan zullen zij *zien* dat hun rechten on(te)recht zijn, omdat zij God daarmee van Zijn rechten beroven.

In contrast met menselijke (ge)richten, benadrukte onze Heer het karakter van Zijn richten. Het is altijd *rechtvaardig* en *waar* (Joh. 5:20, 7:24, 8:16). Hij zal niet zonder reden veroordelen. Trouwens, het zal bijna lijken alsof, in het richten, Hij helemaal niet behoeft te veroordelen, want mensen zullen hier zelf voor zorgen (*vergelijk* Rom. 2:3). Ninevitische mannen, die luisterden en acht sloegen op Jonah, zullen degenen veroordelen die onze Heer hoorden en zich er niet om bekommerden. De koningin van het Zuiden zal hen ook veroordelen, want zij kwam van ver om naar de wijsheid van Salomo te luisteren, en zij wilden niet luisteren naar Degene Die de Wijsheid van God is. (Mat. 12:41-42). Ik ben er vrijwel zeker van dat de wijze van het richten zo zal zijn dat allen elkaar zullen veroordelen, en zelf veroordeeld zullen worden wanneer alles wordt ontmaskerd en openbaar gemaakt in de aanwezigheid van de grote witte troon.

Vandaag is alles gecamoufleerd. Geen daad wordt gezien zoals zij werkelijk is. Zonde probeert in het verborgene te werken. De motieven achter daden van mensen zijn verborgen. Mensen schenken meer aandacht aan het uiterlijk voorkomen dan aan de innerlijke realiteit. In het gericht zal dit worden omgedraaid. Alles wat nu bedekt is zal onthuld worden. Wat verborgen is zal worden bekendgemaakt (Mat. 10:26, Mar. 4:22, Luk. 12:2). Dan zullen de verborgen dingen van de mensheid worden gericht. (Rom. 2:16). Dit zal waarschijnlijk al vele van de menselijke oordelen automatisch omkeren, zonder in langdradige navorsingen te vervallen of in welke poging dan ook om het openlijke bewijs te ontwijken of te verdraaien. Dit is, denk ik, hoewel pijnlijk, zeer heilzaam voor al degenen die het betreft, en het is absoluut essentieel voor hun toekomstig welzijn. Er kan geen voleinding zijn zonder dit. Zonder dit kan er geen verzoening³ met God worden overwogen. Hoe kan God Alles in iemand worden die

vanwege het rechtvaardigen van zijn eigen ziel boven God (32:2). Zelfs de Psalmist wist dat niemand van de levenden rechtvaardig voor God zal zijn (Ps. 143:2). Maar wat een vervelende en vreselijke en oneindige tijd zou dat blijken te zijn als iedere zaak zo werd beproefd als die van Job! Als een dergelijke zitting vandaag zou worden gehouden zou bijna iedereen, net als hij, proberen zichzelf te rechtvaardigen, hoewel weinigen, als er al iemand zou zijn, daar een even goed recht toe zouden hebben. Tegelijkertijd zouden anderen, met een andere maatstaf van recht, net als Jobs vrienden, allen veroordelen die niet met hen instemden. Zoals Zophar tot Job zei, het is alles “lip-talk”, ’s mensen vele woorden van zelfrechtvaardiging (Job 11:2).

Wanneer het gaat om recht en onrecht hebben mensen en naties God vergeten en genegeerd. Ze hebben de eerbied voor Hem verloren omdat Hij niet tussen beide komt. Er zijn opmerkelijke pogingen geweest om rechtvaardig te handelen onder mensen, maar zeer zelden wordt er met Gods rechten gerekend. William Penn weigerde om de claim van de Engelse kroon op het territorium Pennsylvania te erkennen, hoewel hij de koning zijn prijs betaalde. Later kocht hij het opnieuw, van de Indianen. De meeste mensen beschouwen dit als meer dan rechtvaardig. Maar was het dat? Of was het eenvoudig een kopen van de ontvangers van gestolen goederen? Het eigendomsrecht van de koning erop was inderdaad erg zwak gefundeerd, zoals Penn zelf beseftte. Maar was dat van de Indianen beter? Wie weet beter dan dat zij het eveneens door geweld verkregen? Zelfs indien zij de eerste vestigers waren, maakte dat het nog niet van hen. Hoeveel rivieren van bloed hebben gevloeid om zich van land meester te maken dat in het bezit was van anderen! Ze hadden het zichzelf kunnen besparen indien de strijdende partijen de enige ware Eigenaar van alle dingen hadden (h)erkent en al hun claims hadden gebaseerd op Zijn recht om erover te beschikken zoals Hij dat wil. Bij de grote witte troon, zal wat recht is niet langer gebaseerd zijn op de armzalige aanspraken van mensen.

die niet misverstaan kunnen worden. God is de Vormer: wij zijn het gevormde. Hij is de Pottenbakker: wij zijn de klei. Is er iets onverantwoordelijker dan een klomp klei in de handen van een pottenbakker? Ik heb genoten van het zien van een pottenbakker in Jeruzalem, die een stuk klei op zijn schijf zette en behendig een kleine kom met zijn vingers vormde, en toen—tot mijn verbazing—maakte hij het in een ogenblik kapot. De klei was volkomen aan zijn genade overgeleverd. Het had geen wil noch stem. En helemaal vroeg het niet, “Waarom maakte je me zo?” Och, mochten de heiligen deze les in nederigheid leren! Alle schepselen zullen tot een besef komen van hun eigen volkomen onvermogen en van Gods kracht wanneer Hij klaar is met hen te handelen, want Hij moet niet alleen Alles in *allen* zijn, maar *Alles* in allen.

Als het niet gebruikelijk was deze passage te vermijden, welke vrijwel de enige is die het onderwerp werkelijk behandelt, wie zou het dan durven voor deze filosofie op te komen? Kan er een stelliger ontkenning zijn dan de vraag, “heeft niet de pottenbakker het recht over het klei, om uit hetzelfde kneedsel het ene vat te maken, inderdaad, tot eer, *en een ander tot oneer?*”. Het vat tot oneer kan zijn functie of zijn lot niet ontsnappen. Het zal worden gebruikt voor dat wat de verontwaardiging en het gericht van God zal doen neerdalen. Zonde moet worden gericht, niet alleen omwille van de zondaar, opdat hij mag beseffen wat het is, maar omwille van alle schepselen, en als een demonstratie van het rechtvaardige karakter van God. Onze onrechtvaardigheid moet Gods rechtvaardigheid aanbevelen. Is, in dat geval, God onrechtvaardig in het brengen van verontwaardiging? Beslist niet. Hoe zal God anders de wereld richten? (Rom. 3:5,6). Deze verzen in het derde hoofdstuk van Romeinen zijn eveneens een duidelijk bewijs dat God de onverantwoordelijken richt, en dat dit onrechtmatig zou zijn als Hij een mens zou zijn.

Natuurlijk kunnen velen deze woorden of gelijklopende niet geloven. Als “God allen tezamen in hardnekkigheid opsluit”

(Rom. 11:32) en “alles uit Hem is” (Rom. 11:36), dan lijkt de basis van alle moraliteit van hen te zijn weggenomen, tezamen met hun verbeelde en voorbeeldige verantwoordelijkheid. De reden is dat ze nog egocentrisch zijn, en zich voorstellen dat hen een kans moet worden gegeven om zichzelf te tonen, eerder dan hulpeloos vaatwerk te zijn voor de onthulling van God. Zoals we zullen zien is de werkelijke reden waarom zo velen weigeren de waarheid aan te nemen, dat ze het aanzien voor harteloos Calvinisme, dat Gods weg met Zijn doel verwacht en het onverantwoordelijke schepsel verdoemt tot eindeloze, hopeloze pijniging, en Hem alzo toont als een afschuwelijk en haatdragend monster in plaats van een wijze en liefhebbende Redder.

Geen mens is er “verantwoordelijk” voor dat hij een zondaar is. Hij werd niet geraadpleegd voordat hij de familie van Adam binnentrad, en hij heeft geen middel om zichzelf van de straf op Adams zonde te bevrijden. Zijn eerste vader zondigde zonder zijn medeweten of toestemming, en hij is verplicht de gevolgen te dragen, met daarin ingesloten de uiterste straf, de dood. Zelfs zijn eigen zonden zijn te wijten aan zijn overgeërfde sterfelijkheid. Dus, in werkelijkheid, kan hij zichzelf niet helpen. Hier hebben we een voorbeeld dat ons zou moeten onderrichten. *De mens lijdt en sterft zelfs hoewel hij niet “verantwoordelijk” is.* En hij zal opstaan en geoordeeld worden voor de zonden die hij heeft gedaan, hoewel we gemakkelijk zijn onverantwoordelijkheid kunnen bewijzen. *Gods richten is niet gebaseerd op verantwoordelijkheid.*

Verantwoordelijkheid wordt vaak verward met licht (of inzicht). Dit is een misvatting. Het karakter en de straf van zonde variëren met de verhouding ervan tot Gods wil, niet tot de menselijke capaciteiten. Een zonde tegen het licht zoals dat in de wet wordt gevat, brengt zonde in nauwer contact met God. Een overtreding is niet langer louter een mislukking of tekortschieten. Het wordt een handeling duidelijk tegen God gericht, en vraagt als zodanig een strengere correctiemiddel. En een krenking, die Gods gevoelens verwond, is onderhevig aan een

zal hij zien dat hij God van negen-tiende van wat Hem toekwam heeft beroofd, want *alles* wat hij had was een gave van de In-Alles-Voorzienende. De Farizeeër bad tot zichzelf, en was zeer tevreden met zijn behandeling van Jahweh, maar al zijn rechtvaardigheid was ongerechtigheid.

De tollenaar sprak niet tot zichzelf, noch vergeleek hij zich met anderen, maar anticepeerde op het gericht door elke claim op rechtvaardigheid te verwerpen. Hij had geen vertrouwen in zichzelf dat hij rechtvaardig was, en vroeg alleen om een acceptabele beschutting. Toch werd *hij* gerechtvaardigd, en niet de Farizeeër. Ik veronderstel dat, louter vanuit menselijk standpunt, dit een grove rechterlijke dwaling was. De Farizeeër was waarschijnlijk een voorbeeldig persoon, die de wet probeerde te houden, en orthodox in zijn interpretatie van de Schriften was. Hij claimde dat, als anderen onrechtvaardig waren, hij dat niet was. Onder gewone omstandigheden zouden zulke mensen opstaan in het gericht en strijden voor hun eigen rechtvaardigheid. De Farizeeën zouden erop staan dat zij gelijk hadden en de tollenaars fout waren. Wat een eindeloos debat zou er zijn als al degenen voor de grote witte troon zouden proberen om alle geschillen onder henzelf te beslechten zoals ze dat in dit leven doen! Maar als alles open en bloot wordt gemaakt, is het tegenovergestelde het geval. Allen zullen worden veroordeeld door het besef van hun volkomen falen om rechtvaardig voor God te zijn.

We weten over het menselijk ras twee dingen: Allen zullen worden veroordeeld en allen zullen worden gerechtvaardigd (Rom. 5:18). Voordat ze gerechtvaardigd kunnen worden moeten ze hun veroordeling beseffen. Dit kan niet tot stand komen door vanuit menselijk standpunt over deze zaak te debatteren, zoals Job en zijn vrienden deden, maar door Goddelijke tussenkomst, zoals toen Jahweh Zichzelf met Job vergeleek en hem vroeg of hij het nodig had om God te veroordelen om zichzelf te kunnen rechtvaardigen (Job 40:8). Elihu's boosheid was fel tegen Job

Is het niet betekenisvol dat, bij de grote witte troon, zowel de aarde als de hemel vluchten? Degenen die dan opstaan kunnen dat deel van de aarde welke zij bij hun dood bezaten niet claimen. In sommige gevallen kunnen er wel duizend claimers zijn, en dat zou slechts tot een eindeloze strijd leiden, en niet tot een definitieve rechtvaardige vaststelling. Gedurende hun levenstijd legden sommigen van hen beslag op enorme bezittingen, terwijl anderen niet eens de grond bezaten waarin ze werden begraven. Maar nu heeft niemand zelfs maar een staanplaats op de aarde, wat lijkt te tonen dat ze verspeeld hebben wat ze hadden, en dat het is teruggekeerd naar de rechtmatige Eigenaar. Sommigen legden waarschijnlijk een claim op een “woning”, of ten minste een hoekje in de hemel, op grond van hun goedheid en gaven. Zij ondervinden ook dat hun aanspraak op een hemelse plaats geen fundament heeft. Dit alleen zou hen moeten imponeren met de volkomen onrechtvaardigheid van hun rechten en met hun falen om die van God te (h)erkennen.

Dit is de fatale tekortkoming in bijna al het menselijke recht. De relaties tussen mensen worden geregeld zonder zich te bekommeren om de rechten van de Schepper, de Onderhouder, de ware Weldoener. Alles is allereerst *voor Hem*. Dit modificeert elk recht en kan zelfs het recht dat we voor onszelf zoeken opheffen. Het onmetelijke doolhof van de menselijke onmenselijkheid ten opzichte van mensen, waaruit men zich niet kan redden, zou bijna een onmogelijk en oneindig probleem bij het gericht opwerpen als de menselijke rechten niet zouden worden aangepast aan die van God. De Zoon van God zal er zijn om de aanspraken van Zijn Vader warmhartig door te voeren, wat de ogen van de mensheid zal openen om te zien dat de “rechten” waarvoor ze anders zouden strijden, zelfzuchtig, egoïstisch, ongegrond trots, en een verwerping van Gods rechten zijn. De Farizeeër zal in het gericht niet opstaan om in zijn tienden te roemen. Hij stelde zich misschien ooit voor, dat hij zijn rekening met God had vereffend, dat hij Hem had gegeven wat Zijn recht was. Dan

nog grotere straf. Richten gaat niet volgens de bekwaamheid en talenten van mensen (foutief “verantwoordelijkheid” genoemd) maar naar Gods onthulling. Aan wie veel is *gegeven*, van hem zal veel worden gevraagd.

GERICHT EN VERANTWOORDELIJKHEID

Het wordt gewoonlijk als een axioma in menselijke wetten geaccepteerd dat de straf aan de verantwoordelijkheid moet worden aangepast. Aldus komen minderjarigen zelden binnen het bereik van de strafwet. De Japanners hebben een klassiek verhaal van een meisje dat opzettelijk het huis van haar ouders in brand stak, in de hoop dat het tot een hereniging met haar minnaar zou leiden. Als gevolg daarvan werd een groot deel van de stad vernietigd en velen verloren het leven. Toch hing de vraag van haar lot niet af van haar daad of de resultaten daarvan, maar van haar leeftijd. Was ze minder dan achttien geweest, dan kon ze niet “verantwoordelijk” worden gehouden. Maar daar ze zojuist meerderjarig geworden was, onderging ze de doodstraf. Zodanig is de menselijke wet! Wat een karikatuur van recht! Overeenkomstig hieraan zouden allen die als minderjarigen sterven niet aan de gebruikelijke straf worden onderworpen, maar aan corrigerende disciplinaire maatregelen. In feite *behandelt God ons allen alsof we minderjarig zijn*, want Zijn richten zal alles wat onrecht is rechtmaken. Zelfs als minderjarigen niet verantwoordelijk zijn voor hun daden, moeten ze op een of andere wijze worden berecht (of gericht) wanneer ze een misdaad hebben gepleegd.

Het wordt gewoonlijk verondersteld dat alleen de verantwoordelijken voor hun zonden zullen lijden. Maar dat is niet zo in Gods voorziening en zal niet zo zijn in Zijn richten. Een trein-machinist negeert een signaal en honderden onschuldige slachtoffers lijden. Een grote storm zweept over het land en duizenden, heiligen zowel als zondaars, worden vernietigd. Een grote aardbeving doodt menigten in een moment. Is dit rechtvaardig?

Mensen noemen het een daad van God, waarvoor zij weigeren verantwoordelijk te zijn. God handelt niet volgens een menselijke wet in Zijn huidige omgang met de mensheid. Noch zal Hij dat doen in het gericht. In beide is het idee van verantwoordelijkheid volkomen afwezig, om de eenvoudige reden dat het daar niet van toepassing is. De inbreng daarvan is slechts een van de tijdelijke en bedrieglijke ideeën van de mens in zijn onbekendheid met en afwijzing van God.

Hoe dan ook, indien, als uiteindelijk gevolg van Gods eonische werkzaamheden, het grootste deel, of zelfs maar een fractie, van Zijn schepselen tot eindeloze pijniging of uiteindelijke uitdoving veroordeeld zou worden, zou het onmogelijk worden om God te rechtvaardigen in Zijn pogingen tot zelf-onthulling. Zelfs de Godheid kan Zichzelf niet tonen ten koste van Zijn schepselen en tot hun schade, want Hij is Liefde, en zulk een onthulling zou een tentoonspreiding van haat zijn. Slechts wanneer we zien dat al het lijden dat tot het schepsel komt, volkomen zal worden gecompenseerd door God, nee, dat het zelfs een vitale factor in Zijn toekomstige heerlijkheid zal worden, zijn we in staat te zien waarom verantwoordelijkheid volkomen afwezig is in de Schriften, en daartegenover zo'n belangrijk deel van menselijke godsdienst is. Binnen het Heilig Geschrevene, bestuurt God het universum. Daarbuiten is de mens de meester van zijn lot.

Eeuwige pijniging wordt ondragelijk afschuwelijk, als de subjecten daarvoor niet verantwoordelijk zijn—dat is, als ze het niet op zichzelf hadden geladen, terwijl ze anders hadden kunnen doen. In feite zouden degenen die altijddurende bestraffing vasthouden voor deze ongelukkigen, als de verantwoordelijkheid voor hun eigen lot niet op henzelf kon worden vastgepind, hun eigen leerstelling verafschuwen. Dat is waarom ze zich geen rekenschap kunnen geven van het lot van kinderen, of van degenen onder de jaren van toerekeningsvatbaarheid. Zelfs degenen wiens harten getekend zijn door jaren van omgang met de vlammen van de hel (voor anderen), rillen bij de gedachte van de voorstelling van

wat God door middel daarvan zal toekomen. Misschien de meest vreselijke misvatting van de functie ervan is gekomen door de onschriftuurlijke en gruwelijke lering dat allen die worden gericht voor altijd zullen worden gemarteld in de poel van vuur die erop volgt. In dat geval is het volkomen nutteloos en schadelijk, en dus een klinkklare onrechtvaardigheid voor God, want Hij zal alles verliezen en niets winnen als beloning voor Zijn enorme investering van creatieve kracht en voorziening. De onrechtvaardigheden die mensen elkaar hebben aangedaan—en hoe groot is het aantal van hen!—al deze tezamen zouden niet opwegen tegen de onuitsprekelijke onrechtvaardigheid dat 's mensen daden niet gerechtvaardigd zouden mogen worden in hun relatie met de *Godheid*, opdat *Hij* de oogst van Zijn werk zou kunnen binnenhalen.

Wat is recht en rechtvaardig? De mens(heid) heeft geen standaard om dit te bepalen behalve de zwakke flikkering van het geweten en de waarschuwingen van de natuur. We zullen waarschijnlijk ontdekken dat de meeste van zijn rechten onterecht waren en dat zelfs dat wat alles bij elkaar recht leek iets van onrecht in zich had. Dit is moeilijk te bespreken tenzij we een concreet voorbeeld nemen. Het beste is het eigendomsrecht. U hebt een akte van eigendom tot een stuk land. U kunt het eigendom ervan terugvoeren tot iemand het misschien nam door “het recht van ontdekking”. Maar welk recht is dat? Het land was geschapen door God, en behoort Hem toe tot Hij een geldige eigendomsakte geeft, wat Hij nooit zal doen omdat u er niet voor kan betalen, en het niet te koop is. Eigendomsrechten! Ze zullen nooit terecht zijn totdat ze terugkeren in de handen van de enige werkelijke Eigenaar en Schepper. Met deze achtergrond zou het gemakkelijk zijn al de eigendomsaanspraken in de wereld ogenblikkelijk het zwijgen op te leggen, en, tegelijkertijd *God Zijn rechten te geven*, en Zijn schepselen de hunne. Op deze manier zal God de universele Eigenaar worden. Al hun rechten zullen alleen in Hem gevonden worden. Zo zal Hij hun Alles worden.

weezinwekkend worden. Als de grote witte troon allen die ervoor staan tot eeuwige pijniging of vernietiging veroordeelt, zou een dergelijke gedachte gekoesterd kunnen worden. Maar we moeten ons herinneren dat het doel van al Gods handelingen in liefde is geworteld en vrucht zal dragen in de verzoening³. Als God liefde is, kan Hij niet orthodox zijn. De ervaring voor de grote witte troon moet een ieder voorbereiden op de voleinding, want dat is wat voor hem ligt. Voordat er een universele verzoening³ kan zijn, moet een ieder met God in het reine worden gebracht, en dit wordt bereikt bij het richten. En dit is inderdaad de ware betekenis van richten⁶, welke bijna door het straffende karakter van de menselijke rechtspraak verloren is gegaan.

De orthodoxe “hel” heft al het richten en recht op. Wat is de zin van iemand voor een rechter te brengen als hij al duizend jaar wordt gepijnigd en gedoemd is hetzelfde voor eeuwig te ondergaan, wat zijn vonnis ook moge zijn? Zulk een systeem zou zelfs onder de meest onrechtvaardigen en wreden van de mensheid niet worden getolereerd. Recht(spraak) vereist dat een vonnis bij de misdaad past. Het moet toepasbaar zijn op het meest onschuldige kind alsook op de meest goddeloze volwassene. Dit is onmogelijk als de termijn eindeloos is, want eindeloosheid staat geen gradaties toe. Bovendien is het hogelijk immoreel om iemand te pijnigen zonder een nuttig doel. Iemand die schuldig is aan zulk een misdaad zou tot krankzinnige worden gevonnist, en in een inrichting worden opgesloten.

RECHT EN ONRECHT

De enig mogelijke weg om recht van onrecht te onderscheiden is om allereerst de plaats en opzet van God te erkennen. Geen van onze rechten kunnen op onrechtvaardigheid ten opzichte van Hem berusten. We kunnen geen duidelijk idee hebben van de aard van het gericht voor de grote witte troon tenzij we weten

⁶of oordelen

kinderen en krankzinnigen die de martelingen ervan ondergaan. En wat betreft de enorme meerderheid, die nooit van Christus gehoord heeft? Zijn zij verantwoordelijk? Als zij niet geloofd hebben worden zij niet gered. En hoe kunnen ze geloven wat ze nooit gehoord hebben?

Als mensen deze valse toevlucht van menselijke verantwoordelijkheid niet hadden, zouden er veel meer van hen gedwongen worden om de duivelse doctrines van de noodlottige menselijke bestemming die ze vasthouden te heroverwegen. Daarom is het dat, wanneer hun harten niet volkomen verhard zijn, ze niet in de verdoeming van kinderen zullen geloven, en worden ze tot vele onschriftuurlijke denkbeelden geleid, zoals de leeftijd van toerekeningsvatbaarheid, de aanstelling van peetouders bij de doop, bevestiging (van lidmaten) of wat dan ook, ziende dat *altijddurende* pijniging of vernietiging nooit gerechtvaardigd kan worden in geval van diegenen die niet volledig in staat zijn te antwoorden. Als ze maar konden zien dat God *niemand* verantwoordelijk houdt, zouden ze een altijddurende kwelling of doodsslaap volkomen weezinwekkend en onmogelijk vinden. “Verantwoordelijkheid” is een tweeling-ketterij samen met eeuwige verdoeming.

De werkelijke vraag betreft het richten. Wat is het? Wanneer? Waarom? Bij de grote witte troon, wanneer al de doden zullen opstaan om gericht te worden, zal de vraag van verantwoordelijkheid in het geheel niet opkomen. *Alle* doden zullen opstaan, met andere woorden, alle ongelovigen, want alleen dezen zullen niet levend gemaakt zijn bij de vorige opstandingen. Hun vroegere leeftijd, staat of religie is niet van belang. Als ze *dood* zijn zullen ze voor de witte troon staan. Bovendien, ze zullen worden gericht *overeenkomstig hun daden*. De *natuur*, *omvang*, en *zwaarte* van hun gericht mogen dan worden aangepast overeenkomstig hun omstandigheden, maar er is geen sprake van de vraag of ze misschien te jong of te onwetend of op een andere manier ongeschikt voor het richten zijn. Volgens

menselijke standaarden zullen de meesten van hen nauwelijks verantwoordelijk kunnen worden gehouden voor hun daden. Hun jeugd, hun duisternis, hun omgeving, kwade invloeden—dit alles konden ze niet vermijden. Toch, voor hun eigen bestwil, moeten hun daden gericht worden.

Het doel van menselijk recht is nogal verschillend van Gods richten. Mensen moeten de samenleving beschermen door laakbare leden eruit te verwijderen, ofwel voor een bepaalde tijd, door gevangenneming, ofwel definitief, door de dood. Goddelijk richten heeft een volkomen ander doel. Het moet Gods rechtvaardigheid onthullen, als een basis van Zijn liefde, door een juiste straf op al het onrecht te stellen. Dit kan worden gedaan zonder de “verantwoordelijke” misdadiger de rechtszaal binnen te brengen, want de heiligen zullen zelfs niet eens in het gericht komen. Christus heeft voor hen geleden, niet omdat Hij “verantwoordelijk” was, maar omdat, door zo te doen, Hij zowel Gods liefde als Zijn rechtvaardigheid heeft getoond, en dit is het uiteindelijke doel van alles.

Een werkelijke moeilijkheid op dit punt is ons bedorven zicht op de betekenis van richten. We kijken ernaar alsof het een *bestrafing* is, een straf opgelopen door onrecht te doen. Gods gerichten zijn corrigerend. Ze zetten zaken recht. Voor de meeste personen is het idee van kinderen die in het gericht verschijnen bijna ondenkbaar. Maar waarom niet? Christus zit op een grote *witte* troon. *Het is geen zwarte*. Hij zal geen onrecht doen. Niets zal daar gebeuren waartegen het minste bezwaar van de kant van enig schepsel in het universum gemaakt kan worden. Als God later bedoelt allen te verzoenen³ die in het gericht verschijnen, moet dit worden gedaan op een rechtvaardige basis. Al het onrecht moeten worden rechtgezet voordat mensen kunnen leven in perfecte vrede met God en met elkaar—het doel van dit richten.

³reconcile, reconciliation

de laatste vindplaats van *richten* echter, welke handelt over het lot van degenen voor de grote witte troon werd hij tegen zijn neiging in verplicht om *veroordelen* te lezen, waar de Authorized Version eenvoudig *judge*, richten heeft staan. De Griekse teksten verschillen op deze plaats, maar de beste van hen, de Sinaïticus, leest *veroordelen*. In deze tekst zijn er vele weglatingen, en, daar de drie letters (*kat*) die het verschil maken gemakkelijk kunnen worden weggelaten doch nauwelijks kunnen worden toegevoegd, verdienen zij een plaats, omdat ze waarschijnlijk in het Orgineel werden gevonden. Zelfs indien weergegeven als *richten*, wordt het feit dat allen werden veroordeeld duidelijk vanuit andere passages vastgesteld.

De apostel Paulus maakt het duidelijk dat Adams ene overtreding aan de hele mensheid veroordeling brengt (Rom. 5:18). Niet alleen zal God de wereld *richten* (Rom. 3:6), maar niet één zal er rechtvaardig worden bevonden—zelfs niet één (Rom. 3:10). Eén zonde bracht veroordeling (Rom. 5:16). Deze dingen zijn zo wijd als het ras zelf en gaan terug tot Adam voor hun oorsprong en reikwijdte. Het is geen individuele zaak. Het gericht voor de grote witte stelt dit niet vast. Het was al lang tevoren bekend. Het bevestigt eenvoudig het vorige vonnis na de daden te overwegen van degenen die van Adam sterfelijkheid hebben overgeëfd. Hetzelfde is waar van rechtvaardiging. Het zal niet afhangen van de daden van degenen die dat ondergaan, maar van Christus en Zijn gehoorzaamheid. Wanneer Paulus, bij een latere gelegenheid van veroordeling spreekt maakt hij het wereldwijd (1 Cor. 11:32). Bovendien, een ieder die Christus aanneemt erkent daarmee veroordeling los van Hem. Slechts in Christus Jezus is een sterveling van Adams ras vrij van veroordeling (Rom. 8:1).

“Straf” is een woord dat ik ben gaan haten, want mensen hebben het zo afschuwelijk misbruikt voor Gods werkzaamheden. Wanneer we zien dat al Gods handelingen bestaan met het oog op de uiteindelijke verzoening³ van allen, zal het idee van een straf-fende vergelding, geïntroduceerd door een bedorven theologie,

Het richten wordt in onze gedachten verder gecompliceerd gemaakt door de natuur en de wetten der natuur. Ze werken feilloos zonder voorkeur voor heilige of zondaar. De rechtvaardige en de onrechtvaardige worden vaak in hetzelfde noodlot verzwolgen. De heiligste van de heiligen schijnt geen voorrecht te hebben. Ze worden weggevaagd door dezelfde storm of verpletterd door dezelfde aardbeving. Een “daad van God” heeft de betekenis gekregen van de vernietigende kracht van de natuur. Maar dit wordt zelden, of nooit, toegepast op de begunstigende zegeningen die overvloedig in de ons omringende natuurkrachten aanwezig zijn.

Een uitgebreide kennis van Gods uitgestelde gerichten zouden ons kunnen helpen om met geduld en lankmoedigheid de “lichte kwellingen” te verdragen, die nu voor ons zulk een zware last lijken. Dit zijn essentiële kenmerken van de kwade eonen. Het is geen nalatigheid of onverschilligheid van Zijn kant, maar volmaakte planning. In het toekomstige land van heerlijkheid dat ons wacht zal God *alles* in Zijn heiligen zijn. Hun heerlijkheid in de opstanding zal afhangen van de voortdurende en ononderbroken werking van Zijn geest in hen, zodat het richten onnodig en onbekend zal worden.

DE VEROORDELING VAN ALLEN

Ongeveer een twaalf maal geeft de Authorized Version het woord *gericht* als *veroordeling* of *verdoeming* weer, en half zo vaak veranderen ze *richten* in *veroordelen* of *verdoemen*, en *het richten* in *veroordeling* of *verdoeming*. Dit zou zelf drastisch moeten worden *veroordeeld*, want toen de vertalers anderen veroordeelden waren zijzelf veel meer schuldig, omdat ze zondigden tegen het van God gegeven licht en het meest dierbare bezit van de mensheid verminkten. Met dit voor ogen was de editor van de Concordant Version geneigd het woord *richten* te verkiezen boven *veroordelen* wanneer de lezing van het Orgineel niet absoluut zeker was. In

GODDELIJKE ONVERANTWOORDELIJKHEID

Alzo zien we dat dit idee een morele noodzakelijkheid is voor allen die verkeerde ideeën over de menselijke bestemming vasthouden. God moet niet beschuldigd worden van eindeloze pijniging, of eindeloze dood. Dat zou Hem veranderen in een duivel. Als gevolg daarvan zijn mensen ertoe gedwongen om deze doctrine van morele verantwoordelijkheid uit te vinden, die, in werkelijkheid, de verdediging van een goddelijke onverantwoordelijkheid is. Als God Zijn schepselen voor altijd martelt moet Hij niet de schuld krijgen. Als Hij ze uit hun bestaan wegvaagt, kan het niet Zijn fout zijn. Maar als Hij met een ieder rechtmatig handelt in het richten, zodat wat onrecht en krom is wordt gecorrigeerd, zelfs als het door de zwaarste kwelling en ellende gebeurt, en uiteindelijk een ieder levend maakt, hem aan Zijn eigen hart terugbrengend—zoals de Schriften verklaren—dan heeft Hij geen verontschuldiging nodig, Hij kan met alle verantwoordelijkheid belast worden zonder dat dat in het minst Zijn rechtvaardige en heilige Naam bezoedelt.

De mens houdt God minder verantwoordelijk voor het werk van Zijn handen dan dat een zwak schepsel dat voor zijn medemens is. Hoewel Hij in staat is om 's mensen harten te wenden alsof ze kleine waterstroompjes zijn, zou Hij er niets aan kunnen doen als de meeste harten van Hem vervreemd zijn! Hoewel niemand tot de Christus kan komen behalve als de Vader hem trekt, kan Hij niets voor de myriaden schepselen doen die de weg tot redding niet vinden! Is Hij niet geheel verantwoordelijk voor de staat van de wereld, voor de omstandigheden die de meeste zondaars tot hulpeloze slachtoffers van hun omgevingen maken? Is Hij er niet verantwoordelijk voor dat Satan nog steeds vrij is om hen te misleiden? Ook niet voor de uiteindelijke opstand, die het directe resultaat van Satans vrijlating is na de duizend jaren? Waar zullen we eindigen als het nodig is om Hem van elke verantwoordelijkheid te ontheffen om Zijn karakter te zuiveren?

Wat zal er van Zijn godheid overblijven als we verplicht zijn zulke middelen te gebruiken om Zijn daden te rechtvaardigen? Deze lijken ons alleen noodzakelijk omdat we te bekrompen, te duister, te onwetend, of te verlegen zijn om in het doel te geloven dat Hij Zich heeft voorgenomen.

HOE HET ONZE WANDEL BEINVLOEDT

Zullen we volharden in zonde opdat genade kan toenemen? (Rom. 6:1). Evenals het is betoogd dat de doctrine van genade zal leiden tot zonde, zo staat men erop dat vrijheid van morele verantwoordelijkheid ons zal aanmoedigen in een goddeloze levenswijze. En, net als een vals begrip van genade tot losbandigheid heeft kunnen leiden, zo kan een oppervlakkige blik op deze vrijstelling van verantwoordelijkheid tot slordigheid en nonchalance en zonde leiden. Maar we zouden genade niet moeten afwijzen vanwege het misbruiken ervan. Evenmin behoren we deze waarheid te beoordelen door het effect op diegenen die wel de vorm ervan kennen doch niet de kracht ervan. Genade leidt niet tot zonde, noch moedigt de erkenning van Gods godheid wetteloosheid aan.

De moeijelijkheid hier is reëel. Het kan verstandig zijn deze zaak niet op te dringen aan diegenen die niet van harte de godheid van God erkennen. Zij zijn geneigd te redeneren dat, als ze niet verantwoordelijk zijn, zij geen straf zullen krijgen. Zij zullen zeggen, “Waarom, dan, houdt Hij nog steeds schuldig?” (Rom. 9:19), en proberen een excuus voor zonde in blind noodlot te vinden. Maar ’s mensen onverantwoordelijkheid beïnvloedt Gods richten niet. Allen die voor de grote witte troon staan zullen worden gericht *volgens hun daden*. Zou richten louter “straffen” zijn, of eeuwig duren, dan zou het ondraaglijk zijn. Dat is waarom de meeste mensen, omdat ze een vervormd idee van goddelijk richten hebben, niet aarzelen om dergelijk onderwijs “duivels” of “demonisch” te noemen. Het is hun valse uitzicht, hun ongeloof dat het zo doet lijken. De doctrines van eeuwige

beseffen dat dit Gods plan is, voorbereid voor zowel *hun* eigen voordeel, alsook voor de zegening van het *universum*, en voor *Zijn* eigen hoogste heerlijkheid. Geheel de mensheid moet leren beseffen wat Hij voor hen is door een feitelijke ervaring van wat het betekent om zonder Hem te zijn. Dan zullen zij in staat zijn om Hem de ongedwongen uitstroom van hun hart te geven. Dan zullen zij het waarderen wanneer Zijn richten permanent al het onrecht recht maakt en al het kwaad uitdelgt, door het lijdende offer waarin Hij heeft voorzien.

Vandaag vermengen de heiligen een deel atheïsme met Mosaïsche wet en Paulus’ brieven, en realiseren zich zelden welk een rommel het maakt. Zij willen het richten nu, om hun rechten te krijgen naar de wet, maar ze beseffen ook dat ze genade nodig hebben voor hun tekortkomingen. Als ze niet krijgen wat ze willen, verliezen zij het gevoel van Gods aanwezigheid, als ze dat ooit al hadden, en sluiten Hem uit hun levens wanneer Hij niet aan hun verwachtingen voldoet. Het is slechts wanneer we door geloof zien dat vandaag de dag het kwaad in de wereld in overeenstemming is met de Schriften, en een essentieel ingrediënt in Gods plan, en ook de enige weg naar de hoogste zegening zowel voor onszelf, voor het ras, alsook voor de hele schepping, dat we de noodzaak begrijpen van een achtergrond om zijn grootste heerlijkheden en altijddurende hulde te kunnen tonen. En dan zijn we bereid om met dankbare harten al de beproevingen en tragedies te verdragen die Hij ons zendt.

Richt God nu? Dit is voor ons allen een erg praktische vraag. Als Hij dat doet, hoe kunnen we tevreden zijn met wat Hij doet? Een Bijbellezer die de Psalmen op zichzelf toepast moet af en toe pijnlijk teleurgesteld zijn, want God belooft daar om allen te beschermen en allen te zegenen die op Jahweh vertrouwen. Hij lost zulke beloften nu niet in. De reden is duidelijk. Hij richtte toen *wel* indirect, door de aan Israël gegeven wet. Geen van de Psalmen, niet louter de zo-genaamde vloek-Psalmen zijn nu van toepassing.

richten, want ze ruïneren de aarde door hun onrechtvaardigheid en strijd. Evenals het *individueel* gericht voor de vloed moest worden uitgesteld omdat een correctie niet in overeenstemming was met het karakter van Gods demonstratie van menselijke verdorvenheid totdat het tot volle wasdom was gekomen, zo kan een *nationaal* gericht niet uitgevoerd worden tot de tijd rijp is voor het opzetten van Christus' koninkrijk. Dan zal de demonstratie compleet zijn, en wordt corrigerende discipline noodzakelijk om het terrein vrij te maken voor de rechtvaardige heerschappij van Gods Messias.

Maar *individueën* zullen pas later worden gericht, bij de grote witte troon. Gedurende hun leven zal zowel heilige als zondaar zuchten om de correctie van onrecht en ongeluk. Er zijn, los van regeren, veel pogingen gedaan om onrecht te verhelpen en ongelijkheden te genezen, maar het totale resultaat is erg teleurstellend wanneer we de wereld als geheel beschouwen. In de stad waar dit wordt geschreven is er een "instelling van sociale zorg" en een enorm openbaar ziekenhuis, naast vele andere instanties opgezet om armoede en ellende te bestrijden, maar de armen en zieken nemen slechts toe, zelfs onder de meest gunstige omstandigheden. God zou deze toestand in een korte tijd kunnen beëindigen als het Zijn bedoeling was, maar Hij komt niet tussenbeide. De misdaad neemt toe en onrecht is overvloedig aanwezig, maar Hij grijpt niet in.

HET UITSTELLEN VAN HET RICHTEN

Het uitstel van zowel het nationaal als het individueel richten brengt één van de meest verbijsterende problemen voor de ongelovige met zich mee, en het uitstel van het geven van het hun toegekende aan de heiligen is erg beproevend voor hun geloof. Hoewel het van het uiterste belang en tot het hoogste voordeel voor het ras is, willen mensen niet worden vernederd, en wensen ze niet te wachten op een toekomstige beloning, omdat ze niet

pijniging of annihilatie verhinderen effectief elke volledige acceptatie van Gods godheid. Hij moet worden ontheven van de "verantwoordelijkheid" voor een dergelijk noodlot van wie van Zijn schepselen dan ook, en die moeten deze verantwoordelijkheid zelf op de schouders nemen.

Mensen zijn voldoende onkundig betreffende hun schepselschap om zich voor te kunnen stellen dat ze voor hun eigen daden kunnen antwoorden. Deze zelfverzekerdheid is nodig zodat die verbrijzeld kan worden. God kan niet Alles in iemand zijn die zelf alles in zichzelf is. Hij zou niet Alles in iemand kunnen zijn als allen op zichzelf aangewezen waren voor hun bestemming. Zo ver het hun huidige bewustzijn betreft, zijn mensen zich niet bewust van de subtiele krachten die zich samenvoegen om hun wil en hun weg te vormen. Wanneer deze alle in één richting stromen, zijn ze "vrij" en handelen ze zonder enige dwang of beperking. Ze hebben hun eigen weg, en willen daarvoor aansprakelijk zijn. Als invloeden botsen, en zij moeten "kiezen", geven ze toe aan de sterkste en verbeelden zich dat ze aan geen enkele hebben toegegeven. In deze eon voeren ze het commando uit van de overste van het rechtsgebied van de lucht, de geest die nu in de zonen der hardnekkigheid werkt (Efeze 2:2).

Zonder twijfel kunnen er grote aantallen passages in de Schriften worden gevonden waarin menselijke verantwoordelijkheid *lijkt* te worden verondersteld. De Mozaïsche wet lijkt de verantwoordelijkheid voor het houden ervan op de schouders van Israël te plaatsen. Maar latere onthulling laat niet alleen zien dat ze niet gehouden zou worden, maar dat ze zelfs niet tot dat doel gegeven werd, en, inderdaad, dat ze niet *kon* worden gehouden door zonen van Adam. Ze sloop binnen, niet om zonde te verminderen, maar om overtreding te vermeerderen (Rom. 5:20). Als een wet gegeven zou zijn aan verantwoordelijke mensen die haar zouden kunnen houden, zouden ze dat gedaan hebben en daarmee hun eigen rechtvaardigheid hebben getoond (Gal. 3:21). Maar zoals het nu is, kunnen ze dat niet doen, en lopen ze de

rechtvaardige straf op, en zo, in hun onrechtvaardigheid *en* het richten daarvan, tonen ze Gods rechtvaardigheid en dat is het werkelijke doel van Gods wet.

Een wijze vader wordt erin gerechtvaardigd zijn kinderen hun beperkingen te leren door van hen het onmogelijke te vragen. Dit is veel effectiever en imponerender dan louter de bewering van hun onvermogen. We zijn dus in geen geval gemachtigd te zeggen dat God niets van Zijn schepselen eist wat ze niet kunnen doen. Dat is louter een ongegronde gevolgtrekking. Welk mens heeft naar Gods standaard geleefd? Met Eén Uitzondering, niemand! Al zulke valse redeneringen aan de kant leggend, wordt ons alleen voldoende kracht bezit om Zijn opzet te effectueren en Zijn doel te bereiken, zodat Hij alleen “verantwoordelijk” is.

OOSTERS FATALISME

In oosterse landen wordt de lege huls van deze grote waarheid nog steeds gevonden in het diep gewortelde fatalisme van de mensen. “Wat er zal zijn zal gebeuren.” Maar, enkel vastgehouden als een filosofie, los van de kennis van God en Zijn uiteindelijke doel door Christus Jezus, is het gedegeneerd tot een apathische acceptatie van een blind noodlot, zelfs wanneer het wordt verbonden aan de naam van God. Dit leidt tot hopeloosheid en laksheid. In tegenstelling hiermee kan alleen de kennis dat louter God verantwoordelijk is ons redden van uiterste wanhoop, wanneer we leren hoe weinig er op de mens wordt gerekend. Een geloof in Gods einddoel is los hiervan irrationeel, want als God op iemand van Zijn schepselen rekent los van Zijn geest, is Zijn doel in geen geval zeker. Bovendien, er is niet de minste grond voor onverschillig gedrag, want de motieven die ons ertoe leiden God te behagen worden eerder versterkt dan verzwakt door het besef dat Hij niets aan het toeval heeft overgelaten, zodat zelfs onze fouten, hoezeer we ze persoonlijk betreuren, binnen het

zijn kant geweest om te zorgen dat ieder zijn recht kreeg. Maar, zoals individuën faalden voor de zondvloed toen zij probeerden te doen wat recht was in hun eigen ogen, zo, falen nu regeringen in het uitdelen van recht, en zullen zij worden gericht in de komende dag van Zijn toorn.

Maar, in deze dag des mensen, heeft God op verschillende manieren ingegrepen, om Zijn grote demonstratie van menselijke onbekwaamheid te variëren. Eerst gaf Hij een onthulling van de functie van het kwaad aan Job en zijn vrienden, en via hen aan de rest van de mensheid. Dat wordt niet beperkt tot de afstraffing van zondaars, maar is essentieel voor de onthulling van Gods genade, en wordt zodoende ook het deel van de heiligen. Bovendien is dat niet vruchteloos, maar het produceert een dubbele zegen. Deze onthulling zou de gehele mensheid in staat hebben moeten stellen om kwaad te verdragen met standvastigheid, maar slechts een klein deel van de heiligen heeft het tot nu begrepen. In de toekomst zal dit een geweldig getuigenis aan de gehele mensheid zijn van precies die les die het bedoelde te leren.

Maar een veel duidelijker onthulling werd aan Israël gegeven in de wet. In plaats van hen in het duister te laten in hun richten van elkaar, onthulde Hij hen verordeningen en gerichten waarmee zij rechtvaardig konden beslissen. Bovendien gaf Hij hen tussenpersonen, priesters, door wie ze, in welk geval dan ook, achter Zijn gedachten konden komen. Ze werden goed toegerust om te *kennen* wat recht was, maar niet om het te *doen*. Aldus is er een veel diepere vernedering in wetteloosheid dan in onwetendheid. De wet werd niet gegeven om te worden gehouden, maar om zonde om te zetten in overtreding, en tekortkoming in wet-breuk. Het versterkte slechts het feit dat het richten, in de handen van mensen, een monumentale mislukking is.

Het falen van *naties* om rechtvaardig te richten zal worden gecorrigeerd door de vreselijke uitstortingen van goddelijke verontwaardiging in de tijd van het einde. Ze zijn nu rijp voor het

het recht(e) doen?] Ik ben het ermee eens dat zij de betekenis goed uitdrukten, doch ik betreur het feit dat, zodoende, zij een opmerkelijke gelegenheid lieten schieten om de ware betekenis van het woord *richten* in onze taal te verankeren. Het Hebreeuws leest, “De Richter van de hele aarde, zal Hij niet *richten*?” Het is duidelijk dat iets verkeers geen richten in Abrahams ogen zou zijn. Als iemand in Sodom onrechtvaardig zou lijden zou dat geen *richten* zijn en zou dat verkeerd of onrecht zijn. *Er is absoluut geen onrechtvaardigheid in goddelijk richten*. Het is veeleer: *Het recht(mak)en van dat wat al verkeerd of onrecht is*.

UITGESTELDE GERICHTEN

Een kortzichtige blik op Gods gerichten zal tot verbijstering en tot atheïsme leiden. We denken instinctief dat God zaken recht moet zetten, en deze veronderstelling is volkomen juist. Maar we falen bij het zien dat een eenvoudige teruggave, of een schadeloosstelling zonder enig nut of voordeel, eveneens een falen is, omdat er niet afdoende wordt betaald voor het in het verloop besloten lijden. Er is geen oplossing dan een toekomstige voleinding, en dat kan niet anders dan door geloof worden geaccepteerd. Zelfs een kort, maar bondig, onderzoek van Gods gerichten, zal dienen om ons tevreden te stellen met Gods plan als geheel, en ook met Zijn huidige werkzaamheden, hoewel die enig lijden van onze kant met zich meebrengen. Deze zullen we graag verdragen, met het oog op de overweldigende compensatie in de toekomst.

Nadat God, door de slang, de zonde en overtreding van Adam had teweeggebracht, richtte Hij de eerste mens door hem en het ras sterfelijk te maken, zodat zij zouden zondigen zonder de directe tussenkomst van Satan. Tot aan de zondvloed werden zij zonder corrigerende maatregelen gelaten, zodat zij door een vloed moesten worden weggevaagd. Van die tijd af werd richten in de handen van de mens geplaatst, en is er een zwakke poging van

bereik van Zijn machtige plan vallen.

We worden erop gewezen dat gelovigen voor het podium van Christus moeten staan, om voor de dingen in het lichaam gedaan te ontvangen (2 Cor. 5:10), en daaruit volgend moeten ze dus “verantwoordelijk” zijn. De geest van God leidt dat anders af. Na ons op te roepen onze eigen redding tot resultaat uit te werken met vrees en beven, wordt de reden gegeven: “*want het is God* Die in u werkzaam is zowel om te willen als om te werken . . .” (Fil. 2:12,13). De slaaf van God die diepgaand onder de indruk is van zijn eigen verantwoordelijkheid gaat op die dag een grote teleurstelling tegemoet, maar degene die zijn absolute afhankelijkheid van God beseft—dat Hij van hem verlangt om dat te doen wat hij totaal niet in staat is in eigen kracht te volbrengen (waarvoor hij daarom *niet* “verantwoordelijk” is)—hij alleen zal dat doen waarin God behagen schept. De theorie van verantwoordelijkheid, evenals die van “de volharding⁴ van de heiligen,” leidt weg van God, de Bron van alle kracht, en maakt ego-centrische, zelf-voorzienende dienstknechten, die zelden zien waarom ze zouden moeten vrees en beven.

MENSELIJKE THEOLOGIE

De theologische literatuur en praktijk is doordrenkt met de gedachte aan menselijke verantwoordelijkheid. Niemand lijkt het ontbreken van de term in de heilige tekst te treffen. Trouwens er zijn er velen die dat als ernstige tekortkoming van de kant van de Auteur zouden beschouwen. Zo ver als wij hebben waargenomen, wordt de term daar niet alleen toegepast op seculiere gerichten, om het punt te benadrukken dat privileges verantwoordelijkheid met zich meebrengen, maar is het de noodzakelijke voorwaarde voor al het richten, in het bijzonder voor dat wat zonder einde is. In het kort gezegd, als mensen niet verantwoordelijk waren, zou God ze niet kunnen straffen.

⁴*perseverance*

In deze zin is deze niet-schriftuurlijke term slechts de neerslag van de onschriftuurlijke ideeën betreffende het richten. Het is niet rechtvaardig om mensen te “straffen” voor daden waartoe ze werden aangezet door invloeden waarover ze geen controle hadden. Een goede advocaat zou dan gemakkelijk welke misdaad dan ook kunnen excuseren op deze grond, want er zijn geen aansporingen voor een misdaad behalve aangeboren afwijkingen en beïnvloedingen van buiten die optreden zonder onze uitnodiging. Maar wanneer we gaan zien dat Gods gerichten niet louter “straffen” zijn, uitgemeten aan “verantwoordelijke” misdadigers, maar zware, doch heilzame corrigerende maatregelen die neutraliseren, of beter, meewerken tot de uiteindelijke verzoening³, worden we niet gedwongen om een term uit te vinden die, in de betekenis waarin wij die gebruiken, niet in de goddelijke woordenschat wordt gevonden.

Het idee van verantwoordelijkheid is niet een onschuldige toevoeging aan Gods openbaring. Het heeft zich schadelijk aan de Schriften vastgehecht, wat heeft geleid tot veel dat tegengesteld is aan de waarheid en het heeft het kennen van God ondermijnd.

Als menselijke wezens geen zondaars zouden zijn totdat ze aan de jaren des onderscheids komen, wordt men verplicht om te bepalen welke leeftijd of conditie dan wel noodzakelijk is. Hierin geeft het Woord van God in het geheel geen hulp. Iedereen heeft een ander idee, en de onbestemde jaren kunnen zich over de gehele afstand van kindsheid tot volwassenheid uitstrekken. Als, op een of andere, nooit duidelijk gedefinieerde, wijze de onverantwoordelijke jeugd “zeker van de hemel” zou zijn, zou het een vorm van genade worden als niemand zou worden toegestaan om zich tot volwassene te ontwikkelen. Kindermoord wordt de beste verzekering van redding. Moord zou eeuwig welzijn kunnen opleveren, terwijl de redding van een door de dood bedreigde jongeling niets minder dan een afschuwelijke misdaad zou zijn, indien hij in de jaren des onderscheids nog steeds niet gered is bevonden.

Het is een trieste aantekening bij het menselijk ras om te ontdekken dat het woord “oordeel⁵” zo onstabiel en aan verval onderhevig is. Dit zal wel zo zijn, omdat mensen zelf zo onrechtvaardig en wraakgierig zijn. Het woord is bijna uitsluitend veroordeling en straf gaan betekenen, terwijl het een neutraal *richten* behoort te zijn. Hoe zelden wordt het in de goede betekenis onder ons gebruikt! Het zal een grote inspanning waard zijn om de ware betekenis ervan te herstellen, al is het maar om ons ervan te weerhouden om het in verband met rekenschap verkeerd voor te stellen.

De Farizeeën waren niet traag in het *veroordelen* van anderen. Toch berispte onze Heer hen, omdat ze voorbijgingen aan *het richten* en de *liefde* van God. Zij veronachtzaamden de herstellende kant van het richten. Ze faalden erin de armen (Spr. 29:14, Ps. 72:4) en de vaderlozen (Jes. 1:23, Ps. 10:18) te richten, dat wil zeggen: ze beschermden hen niet in hun rechten (Mat. 23:23). Onze Heer verenigde *het richten* met *barmhartigheid* en *geloof*. Deze, de meer zwaarwegende zaken van de wet, verwaarloosden zij. Een dergelijk “oordeel,” zulk “richten” betekende zeker geen straf. Maar in plaats van zo te richten, verslonden de schriftgeleerden de huizen van de weduwen, hoewel zij snel waren om diegenen die de tradities niet hielden te veroordelen (Mar. 7:5; 12:40).

Misschien is de beste plaats om te tonen dat richten altijd recht en terecht is te vinden in Abrahams beroep op de Heer, toen hij over de toestand van Sodom sprak. De Authorized Version leest, “shall not the Judge of all the earth do *right*?” (Gen. 19:25). [Zal de Richter (of Rechter) van de gehele aarde niet

⁵judgment: hier met zowel met oordeel als gericht vertaald.

Menselijke rechtbanken zijn voortdurend het spoor bijster om de hoeveelheid “verantwoordelijkheid” te bepalen. De laatste tijd wint de theorie steeds meer terrein dat iedere moordenaar krankzinnig is, en niet aansprakelijk voor zijn daden. Het is een plausibele verdediging, en, bekrachtigd door voldoende invloed en andere waardevolle overwegingen, kan het menige moordenaar het leven redden. Is niet juist het doen van zo’n daad zelf voldoende bewijs van krankzinnigheid?

Verder, is niet het plegen van welke misdaad dan ook overtuigend bewijs van de morele ziekte die we hebben overgeërfd en waarvoor we niet “verantwoordelijk” zijn? Het enig mogelijke antwoord wordt niet gebaseerd op een ontkenning van de feiten, maar op een beroep op de afschuwelijke resultaten van een dergelijke leerstelling. Menselijke rechtbanken vinden dat ze het niet kunnen, het niet durven, om veel aftrek te geven wegens onverantwoordelijkheid. Onbekendheid met de wet excuseert niemand, hoewel het zelfs voor een professionele jurist volkomen onmogelijk is om alle wetten te kennen. Aldus zien we hoe onoplosbaar de problemen zijn die deze theorie opwerpt, zelfs in de toepassing ervan binnen de menselijke rechtspraak.

Voor we afsluiten, vragen we onze lezer ernstig om het richten niet samen met verantwoordelijkheid af te danken, en alzo een vrije teugel aan zonde en wetteloosheid te geven. De redenering die richten baseert op verantwoordelijkheid is fout. Evenals minderjarigen, die niet de jaren des ondersheids hebben bereikt, niettemin naar verbeteringshuizen ter correctie worden gestuurd, evenzo richt God Zijn onverantwoordelijke schepselen, door onze Heer Jezus Christus, tot Zijn eigen heerlijkheid en hun welzijn. Wij staan het niet toe een kind zonder tuchtiging te laten gaan louter omdat het onverantwoordelijk is. Laten we onze ideeën over Gods gerichten corrigeren, en al de redeneringen met betrekking tot verantwoordelijkheid zullen verdwijnen. Het richten zal onpartijdig worden uitgedeeld aan alle ongelovigen, *overeenkomstig hun daden*. Het feit dat mensen niet verantwoordelijk zijn

is geen aanleiding tot zondigen, want het verwijdert het richten niet, en herstelt God op de troon van Zijn almacht.

Als mensen moeten redeneren, laat hen dan logisch zijn in hun afleidingen en zij zullen niet botsen met Gods Woord. Als, bijvoorbeeld, al Gods schepselen het vermogen werd geschonken om Zijn bedoeling te dwarsbomen of er op een of andere manier tegengesteld aan te handelen, hoe kan Hij dan Zijn opzet vervullen en zijn doel bereiken? Dit herkenkend, hebben mensen Hem tot een tweede of derde graads godheid verzwakt, die Zijn eigen raadsbesluit *niet zal* en *niet kan* uitvoeren. Tijdens het “goddelijk” maken van de mens hebben ze God menselijk gemaakt. Allen die geloven dat God zal slagen in Zijn uitgesproken bedoeling om Alles in allen te worden, kunnen er niet op consequente wijze de menselijke verantwoordelijkheid tezamen bij vasthouden. Als deze lering waar is moeten we eveneens eeuwige pijniging erkennen, want dat is het enige doel waartoe het menselijk kunnen, los van God, kan leiden.

Samenvattend: De schepsel-verantwoordelijkheid is een contradictio in terminis. Er is een tegenstrijdigheid in de termen besloten en het ontkent de verantwoordelijkheid van de Schepper. De doctrines van altijddurende pijniging of eeuwige dood maken deze gevolgtrekking noodzakelijk. De mens moet verantwoordelijk worden gemaakt voor zo’n duivels lot, anders zou God de schuld dragen. Maar nu onze ogen en onze harten eenmaal open gemaakt zijn voor de waarheid van Gods grote einddoel, om Alles in allen te zijn, worden we niet gedwongen om Hem door middel van een theorie te verontschuldigen die niet alleen onbekend is aan Gods onthulling, en tegengesteld aan duidelijke verklaringen daarin, maar erkennen we vrijelijk ons eigen onvermogen en onverantwoordelijkheid in het heerlijke licht van Zijn onthulling, dat, omdat Hij het universum bewerkt in overeenstemming met de raad van Zijn eigen wil, Hij in Zijn grote opzet zal slagen om Alles in allen te worden.

A.E. Knoch

Vertaling van:
“Responsibility”

Hoofdstuk 21 van: *The Problem of Evil and the Judgments of God*